

Sygn. akt III KK 315/20

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 10 listopada 2020 r.,

sprawy **K. J.**

oskarżonego z art. 278 § 1 k.k..

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego
subsydiarnego J. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt II Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 16 grudnia 2019 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżyciela
posiłkowego subsydiarnego.**

UZASADNIENIE

K. J. został oskarżony o to, że w dniu 8 lutego 2018 r. w miejscowości W. , gmina W., województwo (...), z terenu działki zabudowanej nr [...] dokonał kradzieży mienia w postaci kamienia polnego (głazu) o wartości 3000 złotych na szkodę J. i A. małżonków J., tj. o czyn wyczerpujący znamiona występku z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 16 grudnia 2019 r., sygn. akt II K (...) uniewinnił K. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Od tego wyroku apelacje złożyli oskarżyciel posiłkowy subsydiarny J.J. oraz jego pełnomocnik.

Po rozpoznaniu tych apelacji, Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego złożył kasację od wyżej wymienionego wyroku Sądu Okręgowego w S. . Zarzucił w niej rażące naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest przepisu art. 433 § 2 k.p.k. (zarzut oznaczony literą a) i przepisu art. 170 § 1 pkt 2, 3, 5 k.p.k. (zarzut oznaczony literą b).

Prokurator Rejonowy w S. w pisemnej odpowiedzi na kasację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasację wniesioną przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego należy ocenić, tak jak trafnie wywodzi Prokurator Rejonowy w S. , jako oczywiście bezzasadną, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., albowiem w swojej istocie, stanowi ona próbę ponownej weryfikacji wyroku Sądu Rejonowego w S., czyli orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji. Przepis art. 519 k.p.k., jasno zaś stanowi, że kasacja strony, która jest przecież nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Ten dostępny dla stron nadzwyczajny środek zaskarżenia, nie tylko zawęża zakres zaskarżalności wyłącznie do prawomocnych orzeczeń sądu odwoławczego, ale także zawiera własne podstawy zaskarżenia, których nie można łączyć z podstawami odwoławczymi przewidzianymi w art. 438 k.p.k. dla apelacji, będącej przecież zwykłym środkiem zaskarżenia służącym od wyroków sądów pierwszej instancji.

Jak wynika z głęboko utrwalonej, liczącej już ponad dwadzieścia lat, linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, zarzuty podniesione w kasacji pod

adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy, działający jako sąd kasacyjny, tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. Rolą sądu kasacyjnego nie jest bowiem ponowne – niejako "dublujące" kontrolę apelacyjną – rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Stwierdzenie ich zasadności ma znaczenie wyłącznie jako racja ewentualnego stwierdzenia zasadności i uwzględnienia zarzutu odniesionego do zaskarżonego kasacją orzeczenia sądu odwoławczego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12).

Potwierdzeniem powyższej konkluzji, co do oceny wniesionej kasacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego, jest fakt, że skarżący niepodzielenie przez Sąd Okręgowy w S. zarzutów apelacji, utożsamia z brakiem ustosunkowania się do tych zarzutów, zgodnie z wymogami wskazanymi w art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Tymczasem podkreślić należy, że nawet pobieżna lektura pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt II Ka (...), wskazuje jednoznacznie, że ten Sąd rozpoznał prawidłowo wszystkie zarzuty podniesione w złożonych w sprawie apelacjach (zwykłych środkach odwoławczych) i w zgodzie z art. 457 § 3 k.p.k., podał czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego, jak i samodzielnej apelacji oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego, uznał za niezasadne. W szczególności odniósł się do ponawianej w kasacji kwestii oddalenia wniosków dowodowych o przesłuchanie w charakterze świadków (...) (por. szerzej s. 3 – 4 pisemnej odpowiedzi na kasację).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.